

Mở đầu

Đêm đồng yên tĩnh lạ lùng . Nhẹ nhàng buông mình xuống giường, Lưu Ly kéo cái gối ôm mát lạnh vào lòng và lim dim mắt tận hưởng cảm giác sản khoái khi được nghỉ ngơi của người vừa đi một chuyến xa

Sau mấy tiếng đồng hồ bị nhồi lấc vì ngồi ở băng chót của chuyến xe cuối cùng trong bến . Lưu Ly cũng về tới đây . Giờ này chả biết ba má có lo lắng khi vắng mặt cô không

Xiết chặt cái gối vào lòng, Ly nhếch môi cười trong ánh sáng mờ mờ của cái đèn ngủ hình võ sò treo trên vách . Cô muốn mọi người phải hoảng vía một phen vì tội coi thường cô . Cô muốn mẹ phải bỏ quan niệm : "trọng nam khinh nữ" lâu nay của bà . Nếu không Lưu Ly chẳng bao giờ trở về nhà nữa

Lúc này cô đã vừa khóc vừa kể sự tình với ông nội rồi . Tuy ông hong nói, không tỏ thái độ gì, ngoài những cái cau mày . Lưu Ly vẫn tin chắc ông sẽ đồng ý cho cô ở đây đến chừng nào chán thì thôi

Nhưng cô sẽ không chán đâu . Ngôi nhà này, khu vườn rộng mênh mông này, rồi con sông mênh mông nước lớn hiu hắt tiếng bìm bịp kêu... Với Lưu Ly là cả một sự lý thú . Ở đây hẳn sẽ thoải mái hơn trong căn phòng tù túng của cô ở thành phố . Về làm gì khi mẹ lúc nào cũng giam lỏng cô như giam tù . Dưới mắt hai người, chỉ có anh Đoàn là quý thôi . Ảnh là con cầu con khấn của cả giòng họ vốn hiếm hoi này mà . Hạng nữ nhi ngoại tộc như cô thì đáng mấy hào

Bỗng dưng Lưu Ly thồn thức, nước mắt cô ứa ra ướt cả gối . Cô cố dần tiếng nấc khi nghe ông nội ho khúc khắc ngoài hành lang

Thật ra Lưu Ly chưa biết nhiều về ông nội ngoài những lần ông lên thăm gia đình theo đúng định kỳ bốn tháng một lần, cô không thường gặp ông kể từ ngày đám ma bà nội đến nay, đây là lần thứ hai cô ngủ lại ngôi nhà này . Ông bà nội không ưa, không chấp nhận mẹ là con dâu dù bà đã sinh cho giòng họ Ông thằng cháu đích tôn . Chính vì vậy, anh em cô ít khi nào về quê nội . Nếu có về, cũng chả khi nào ở lại đêm

Lần này Lưu Ly phải làm sao cho ông nội thương mến mình nhiều hơn nữa mới được . Trước đây trực giác đã cho cô biết ông nội quý cô hơn anh Đoàn . Điều này mẹ cũng nhận thấy nên có lần bà bực dọc nói với ba cô rằng

Ông muốn có cháu nối dõi nhưng chẳng xem tôi và thằng Đoàn ra gì hết

May phước mẹ không nhắc đến Lưu Ly . Thở dài một cái, co trở mình nằm nghiêng, cặp mắt co dúi lại vì những suy nghĩ lộn xộn trong đầu

Thoi ngủ đi, ngủ một giấc tới sáng sẽ quên tất cả những ám ức phiền muộn . Ta sẽ vào vườn suốt ngày, mùa này có chôm chôm, nhãn, và cả măng cầu xiêm nữa

Lưu Ly đang mơ mơ màng màng với bao nhiêu suy tính cho n gày mai thì bỗng nghe tiếng la that thanh . Fái nói là tiếng hét thì đúng hơn . Giữa đêm khuya vắng, tiếng hét vang lên kéo dài nghe thật hãi hùng, rùng rợn

Co ngồi bật dậy khi nghe tiếng ly tách ngã đổ rỏ rảng, tiếng đồ đạc bị đập phá, rồi lại tiếng la hét, chửi rủa... những âm thanh đó không phát ra từ ngôi nhà này . Nhưng giữa đêm khuya những tiếng vọng của nó mới rợn óc làm sao

Lưu Ly rón rén ôm chiếc gối bước khỏi giường, cô đến cửa sổ nhìn xuống ngôi nhà đối diện . Bên đó đèn vẫn còn sáng dù cửa đóng kín, cô cũng nhận ra sự âm ỉ bắt nguồn ở đấy . Chắc là nhậu nhẹt . Ly đã chả lạ gì trò say dẫn đến hò hét đập phá của dân nhậu,

vì anh Đoàn là một điển hình sinh động . Nhưng giọng hét thê lương của bọm này nghe ghê quá . Cứ y như tiếng than của người bị chuyện gì oan ức, khổ sở lắm vậy . Trời ơi ! Bây giờ... bọm ta lại cuoi nữa kìa . Nhìn những ngọn cây đen xì trong đêm, Lưu Ly rùng mình vì giọng cười khàn khàn, ằng ặc quỷ sứ ấy . Cô ôm cứng cái gối, leo lên giường và đắp mền tận cằm

Nhắm mắt lại, Lưu Ly cố dỗ giấc ngủ, cô mặc tiếng la, tiếng khóc, tiếng cuoi ấy nhưng không đượ c . Ly khổ sở vùi đầu vào gối

Đêm đầu tiên bỏ nhà thật đáng nhớ đời . Lưu Ly cứ vật vã như đang nằm trên mặt biển gợn sóng . Cô giận ba mẹ, giận anh Đoàn, và giận cả gã bọm nhậu bất lịch sự kia . Nhưng đáng giận nhất vẫn là cô, lẽ ra cô phải dịu dàng, nhu mì vâng theo lời mẹ, lẽ ra cô không nên chống đối anh Đoàn, Lẽ ra cô phải thi đậu đại học như mẹ vẫn hy vọng... Cô đã làm phiền mọi người và đã bỏ trốn về đây như một kẻ đào ngũ . Vậy hãy ráng chịu, đừng thở than gì hết, dù chỉ là than thầm trong hiu quạnh thế này

Nằm trần trở hồi lâu, cuối cùng Lưu Ly cũng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ chập chờn đầy mộng mỵ.

Chương 1

Sau một dòng thả bộ quanh sân, Lưu Ly trở vào nhà Đi dọc hết mấy gian phòng rộng chừng bày toàn đồ quý giá, cô xuống tới bếp Mìm cười rất ư dễ thương, Lưu Ly cố bắt chuyện trước với người đàn bà có gương mặt khó dăm dăm:

- Dì Tám ơi ! Ông nội cháu chưa dậy hả ? Vừa chế nước sôi vào bình thủy, Bà Tám vừa trả lời nhát gừng:

- Ông dậy lâu rồi Ủa ? Sao cháu không thấy kìa ? Liếc Ly một cái nhẹ, bà tám nhếch môi:

- Ông đi lúc trời hừng sáng làm sao mấy người thấy được Phớt lờ thái độ lạnh tanh của bà già, Lưu Ly hỏi tới với giọng lo lắng:

- Ông nội cháu đi đâu vậy ? Lên Sài Gòn phải không ? Trẻ cặp môi ăn trầu đỏ chót ra, bà Tám cao giọng:

- Xi! Ông mà thềm lên Sài Gòn Xụ mặt xuống vì quê độ, Lưu Ly cộc lốc:

- Vậy nội đi đâu ? Bà Tám lừ mắt nhìn cô rồi nói như nạt:

- Qua cộn Lưu Ly chắt lưỡi:

- Trời ơi ! Phải biết cháu đi chơi theo rội Bà Tám lầu bầu một mình:

- Hừ, chơi với bời, ở đây hồng ai ở không chơi đâu Rồi quay sang nhìn cô bà cất giọng:

- Chừng nào mấy người về ? Thừa biết bà già khó chịu này hỏi mình, nhưng Lưu Ly cố tình không hiểu cho bõ ghét . Cô ngơ ngát ngó xung quanh:

- Dì Tám hỏi ai cơ ? Ở đây còn ai khác....mấy người bây giờ ? Hừ ! Trả lời đi , chừng nào về trên Lưu Ly bực bội chừng mắt nhìn bà ta . Cô không hiểu sao bà tám luôn có ác cảm với mình . Cách đây năm năm, bà nội Lưu Ly chết, cô về ở chịu tang mất hai ngày, một đêm....lần đó Ly đã....ng độ với bà tám vì lý do rất đơn giản:

- cô dám cười giữa đám ma trang nghiêm, long trọng vì....lỡ nhìn thấy ông thầy cúng ngủ gục lên gục xuống Ly nhớ bà tá đã hùng hổ kéo cô ra góc vườn mắng một trận nghe đỉnh tai nhức óc, nếu ba cô không can thiệp kịp, chắc bà chằn lửa này chưa buông

tha để Ly vào quỳ kể quan tài của bà nội, người cô chỉ gặp một lần duy nhất khi bà còn sống Hồi đó còn bé, Lưu Ly rất sợ mang tội bất hiếu vì nhớ tới những lời rửa xã của bà . Bây giờ khác rồi, cô chẳng làm gì nên tội sao phải nhin trước thái độ khinh khỉnh đầy quyền hành này trong khi ông nội không nói gì hết Ngồi xuống ghế rất đường hoàng, Lưu Ly gằn từng lời:

- Tôi sẽ ở đây luôn . Bây giờ phiền đi làm món điểm tâm cho tôi, nhanh lên !

Trợ*.n muốn tét con mắt tí rì trên gương mặt (t móm xòm, tong teo lên, bà Tám nhìn cô trân trân, giọng líu lại vì kinh ngạc:

- Ở luôn là sao chứ ? Ai cho mấy người ở luôn mà ham Lưu Ly khoát tay nhấn mạnh:

- Đó là chuyện của gia đình tôi . Di tò mò chi vậy ? Tôi đói lắm rồi đấy Mặc kệ bà già làm nhằm trong mồm, Lưu Ly nhún vai bước ra sau hè . Với tay hái cái bông bưởi trắng thơm ngát, cô tùm tùm cười khi biết phải đối phó thế nào với bà Tám . Hoá ra bà ta chỉ giỏi ăn hiếp những người hiền từ, mình chỉ cần hóng hách như vừa rồi bà ta đã xiù ngay một nước . Thế cũng tốt, phải lên mặt...cô chủ nhỏ mới yên thân được với bà già khó tính này Đang nghiêng đầu nhìn đôi chim sâu nhỏ xíu chuyền trên cành, Lưu Ly giật mình vì nghe gọi:

- Chị Ly, làm gì đó ? Quay lại, cô thấy Đào cháu của bà Tám bước đến . Khác với bà di hất ám, Đào lúc nào cũng cười, và cười rất có duyên . Lưu Ly lúng túng trước vẻ tự nhiên đầy thân thiện của Đào, cô ậm ự cho qua chuyện:

- Bông bưởi thơm quá !

Nheo nheo mắt rất lém, Đào nói:

- Nhưng trái bưởi mới thật sự hết ý . Bưởi năm roi chánh công đó Lưu Ly ngạc nhiên:

- Năm roi là sao chứ ? Đào cất tiếng cười trong vắt:

- Là ai chưa được phép ông Chín mà hái, thì bị năm roi vào đít Giọng Lưu Ly nhỏ lại:

- Bộ Ông nội khó đến thế à ? Le lười, Đào không trả lời . Cô ta hỏi trở đi:

- Tối qua lạ nhà chị Ly ngủ được hong ? Nhớ tới gã bợm rượu hò hét suốt đêm, Lưu Ly chép miệng ngao ngán:

- Tôi dễ ngủ lắm, nhưng hồi tối cứ chập chờn suốt vì gã say rượu nhà bên kia quậy quá cỡ Đào lại cười, cô gật gù:

- Đúng là chị xui . Mấy năm mới về một lần, lại nhằm lúc thằng chả lên cơn . Ngủ không được cũng phải Ly hỏi băng quơ:

- Bộ thằng cha đó hay nhậu lắm hả ? Đào lắc đầu:

- Không phải nhậu mà là lên cơn . Thằng chả bị mất điện nặng lắm !

Ừa Vậy sao ? Lưu Ly chưa kịp điều tra thêm cho thỏa tậ tò mò cố hữu thì đã nghe tiếng bà Tám tăng háng:

- Mà nói xàm gì vậy Đào ? Cỏ ngoài ruộng nhần cao tới bắp chân, đi làm đi Quay sang phía Ly bà càu nhàu:

- Xong món hột gà ốp la rồi đó . Ăn lẹ lên còn để người ta dẹp nữa Không đợi Ly phản ứng, Bà Tám ngoe ngậy trở vào trong nhà . Đào bút rứt nói như xin lỗi:

- Di Tám lúc nào cũng vậy . Chị đừng chấp nhất nghe Lưu Ly kéo tay cô bé giọng than nhiên:

- Vào với chị Thôi thôi em ăn sáng rồi Ăn thêm chút nữa cho vui Có sao đâu Đào thì thăm:

- Em ớn dè Tám lắm ! Trong nhà này ai cũng ớn dè Tám lắm Lưu Ly nheo nheo mắt:

- Kể cả ông nội của chị ? Cô bé ngập ngừng:

- Không phải, nhưng ông Chín hay nghe lời bà, mắng oan người khác....

Rồi như sực nhớ không nên nói thế với Lưu Ly, Đào cắn môi làm thinh . Lưu Ly dọa:

- Em không ăn chị cũng nhịn luôn . Trước sau gì dì Tám cũng la nữa, mà lần này la luôn cả chị . Chả lẽ Đào muốn chị bị la Đào lẽo đẽo theo cô vào bếp, Ly thấy trên bàn để một đĩa trứng ốp la, một ổ bánh mì, với một ly sữa to Cô bé Đào nhận xét:

- Dì cho chị ăn giống như ông Chín, ngày nào cũng trứng chiên, bánh mì khô khốc Lưu Ly nhẹ nhàng:

- Ở quê làm sao đòi hỏi như thành phố được . Thế này là quá sang rồi Nói vậy là chị làm rồi . Ở đây thứ gì cũng có . Tại dì làm biếng thôi Lưu Ly mỉm cười, rõ ràng cô bé lóc chóc này chẳng ưa bà dì của mình . Ly biết bà Tám là người giúp việc lâu năm trong nhà ông nội, tính ra tới nay cũng phải mấy chục năm do đó mới....lộng quyền với những kẻ ăn người ở khác, nhưng tại sao với cô, bà ta cũng chẳng lịch sự tế nhị chút nào hết, chẳng lẽ vì ông bà nội không chấp nhận mẹ làm con dâu nên bà ta cũng ghét Lưu Ly đầu cô chả có tội tình chi cả ? Nghiêng đầu nhìn Đào, Ly thân mật:

- Ăn nhé !

Em không thích món này, nhưng ngồi với chị cho vui Vậy thì uống sữa ? Ôi thôi ! Em sợ mùi bò lắm(....

Lưu Ly bật cười:

- Sao khó quá vậy ? Đào thành thật:

- Sáng nào cũng ăn cơm quen rồi, ăn mấy thứ này đâu làm việc nổi Chị vẫn đi chưa hết vườn nhà mình Đào buột miệng:

- Rõngn lắm ! Mình ông Chín quản lý không nổi, bởi vậy....

Ly tò mò nhìn Đào ngập ngừng:

- Bởi vậy thế nào ? Cô bé lắc đầu rồi trốn đi:

- Em muốn nói là bởi vậy làm sao chị đi hết được, nếu chị Ở chơi vài ngày thôi Bưng ly sữa lên uống một ngụm, Lưu Ly cao giọng:

- Lần này nhất định chị sẽ đi hết vườn ở đây và ở bên còn nữa Thật hả ? Lưu Ly cười cười:

- Chị sẽ ở đây luôn mà !

Đào trợn mắt:

- Ở đây luôn, còn ba mẹ chị thì sao ? Lưu Ly nhún vai:

- Vẫn ở trên chứ sao Đào thù người nhìn Lưu Ly chậm rãi nhai bánh mì, cô bé cố đoán xem Ly nói đùa hay thật rồi dọ dẫm:

- Bộ cậu mợ hai cho chị về đây ở thật hả ? Lưu Ly vừa ăn vừa gật đầu . Đào tỏ vẻ không tin:

- Vô lý ! Cậu mợ thừa biết không nên kia mà ! Vớ lại chắc gì ông Chín đã chịu, một khi gã điên ấy có mặt ở đây Mà lại tía lia cái mồm hả Đào ? Có đi làm chưa thì nói ? Đào lăm lét nhìn gương mặt đanh lại của bà Tám rồi đứng dậy bước nhanh ra sân Lưu Ly vụt chạy theo:

- Chờ tôi với !

Bà Tám nắm vai cô kéo lại:

- Mấy người không được đi lung tung . Trước khi qua còn . Ông Chín đã dặn thế Hát tay bà ta ra, Ly xăng giọng:

- Tôi có tên đằng hoàng sao dì cứ* :

- " mấy người này, mấy người nọ " Khó nghe quá vậy ? Bà Tám nhếch môi:

- Hừ ! Bà Chín trước đây cũng tên Ly . Chưa thấy ai như cậu Hai nhà này, lấy tên mẹ ruột đặt cho con gái . Mà không biết Hừ ! cậu ấy đặt hay ai đặt nữa ! Bà Chín thiêng lắm, nên tôi không dám kêu đến tên bà Lưu Ly ngẩn ra khi nghe bà tám nói . Trước giờ cô không hề biết rằng tên mình trùng tên bà nội . Sao ba mẹ lại...phạm thượng dữ vậy . Người nghĩ ra lấy tên bà nội đặt cho cháu, chắc là mẹ thôi . Mẹ là người không thích nhường nhịn bất kỳ ai . Chắc mẹ cố tình làm thế cho lợi gan, vì bà mẹ chồng không nhận mình là dâu Mẹ có nghĩ đặt tên như thế bà nỡ . i sẽ ghét luôn Lưu Ly không ? Chắc có đấy, nhưng ăn thua gì khi mẹ là người chỉ biết tới mục đích Cô nói:

- Chuyện này tôi không biết . Nhưng dì có thể gọi tôi là ba, bốn gì đó cũng dễ nghe hơn . Bây giờ toi muốn theo Đào ra vườn nhẩn Bà Tám dứt khoát:

- Không được ! Từ đây tới đó qua nhiều cầu khi lắm . Mấy người phải ở nhà . muốn ăn gì tôi nấu cho ăn Ly hất mặt lên:

- Trừ ông nội ra tôi không nghe lời ai hết . Bây giờ tôi muốn ăn nhẩn và ăn ở ngoài vườn kia . Dì đừng cản tôi Nhưng mà....

Không nhưng gì hết . Tôi ghét ai lằng nhằng lắm . Dì mà gọi tôi là "mấy người nữa là có chuyện đấy Bỏ mặc bà già đứng ngoài sân, Lưu Ly ba chân bốn cẳng chạy theo Đào . Vừa chạy cô vừa gọi ơi ơi . Đến cây cầu khỉ ốm tong teo không có tay vịn, Ly thấy Đào đang chờ mình . Cô lẹ làng xách dép mà bám vai cô bé mà đi qua bên kia mương Vườn này tới đâu mới hết lặn ? Đào trả lời:

- Sát với đất bà Hà ở cuối đường Giọng Ly hăm hờ:

- Nhất định sáng nay chị phải dạo hết vườn mới được Đào lắc đầu nguầy nguậy:

- Không được đâu . Ở cuối vườn ớn lắm !

Lưu Ly nhíu mày:

- Ớn là sao ? Đào bối rối:

- Chỗ đó trông toàn xoài, chị đi làm chi cho mệt . mùa này hết trái rồi Chị muốn đi cho biết, nếu Đào sợ mệt thì đừng theo Không được đâu Lưu Ly gắt:

- Lại không được . Dì cháu em mở mồm là không được . Nhưng tại sao không được chứ ? Đào nói:

- Hồi sáng ông Chín có dặn dì Tám đừng để chị đi lung tung Lưu Ly bắt bẻ:

- Đi trong vườn mà lung tung . Có em nói lung tung thì đúng hơn Đào nhẩn nhó:

- Khúc vườn xoài đó lạnh lẽo hoang vắng lắm . Con gái không nên tới một mình rất nguy hiểm Cách nói mập mờ của Đào làm Lưu Ly thêm tò mò . Cô ngẫm nghĩ rồi trầm giọng:

- Có phải tại gã điên bên kia tới hỏi lên cơn nên ông nội không cho chị đi nghêu ngoao không ? Chị đoán đúng y Nhưng làm sao người ta vào vườn mình được khi xung quanh đã rào kính.

Đào ngồi xuống một góc nhẵn, cô bé vừa nhỏ những bụi cỏ lựa thưa vừa trả lời:

- Họ lên vào theo ngõ vườn nhà bà Hà mà gã khủng ấy là con trai bà, nen chuyen gã ta mò qua vườn nhà mình là chuyen thường tình Lưu Ly keu len:

- Sao khogn rào khoảng vườn ấy lại cho có ranh giới rõ ràng Đào giải thích:

- Đất mình và đất họ cách nhau con mương nhỏ . Ông Chín không chịu rào vì lý do từ xưa hai nhà vẫn qua lại bằng cái cầu khỉ trên mương đó, bây giờ....

Lưu Ly nôn nóng khi Đào lại ngập ngừng:

- Nói tiếp đi Nhìn quanh một vòng nhu xem có ai không, Đào lí nhí:

- Bây giờ hai bên nghịch với nhau lắm Nghịch thì càng phải rào lại chớ Đào làm thinh, cô bé qua góc nhẵn rồi lại tiếp tục nhỏ cỏ Lưu Ly ám ức ngồi xuống kế bên:

- Tại sao mình lại nghịch với họ ? Đào lẩn tránh:

- Em không biết!

Dì Tam biết không ? Đao lắc đầu . Cô bé lặng lẽ làm việc nhu chẳng có Ly bên cạnh . Cô giận dữ đứng phất dậy đi vòng vòng gần đó . Mùi nhẵn chín thơm ngọt làm Ly phải đưa mắt nhìn . Trái chín nhiều lắm, cô vừa ăn vừa nghĩ ngợi đủ điều và nhận ra mình hoàn toàn không biết gì về họ noi, dù ba cô là con trai duy nhất sẽ thừa kế toàn bộ đất đai, tài sản này ba mẹ cô không thích noi đây, dù nhờ nó ông nội mới có vốn bỏ ra cho ba làm ăn và trở nen khá giả nhu bây giờ Có lần mẹ đã nói xa nói gần:

- Ông nội bây mà trăm tuổi thì bao nhiêu vườn tược ở dưới sẽ bán hết, chớ ai mà thèm về chỗ chỉ có ma ở đó Lúc ấy ba cô im lặng, nhưng về mặt ong cau lại, Lưu Ly linh cảm ong không đồng tình với vợ mình . Dù sao ong cũng đuooc sinh ra và lớn len từ đây, chắc ba không đang tâm bán nơi chôn nhau cắt rốn đâu....Chẳng hiểu ong có biết chuyen ông nội và nhà bà Hà bên kia đang mâu thuẫn không ? Nói chuyen với nhỏ Đào này giờ, Ly vẫn còn thắc mắc sao noi chưa chịu rào khoảng vườn tiếp giáp với họ lại, vốn rất tò mò nen Ly chịu hong không đuooc . Lân la đến chỗ Đao đang ngồi, Lưu Ly gọi chuyen:

- Em hay gặp gã khủng nhà bà Hà không ? Đào có vẻ thận trọng khi trả lời:

- Gặp một vài lần Trông gã chắc ghê lắm hả ? Em chỉ thoáng thấy thôi chớ đâu dám đến gần Bộ thường ngày họ nhốt gã à ? Đâu có, mà chỉ hỏi chi vậy ? Em đã nói là không biết gì hết kia mà ! Anh ta điên từ lúc em còn nhỏ xíu Lưu Ly hỏi:

- Tự nhiên bị điên à ? Đao chớp mắt:

- Nghe dì Tam kể hồi độ mười hai mười ba tuổi, anh Út Tường con bà Hà lei cây chơi ai ngờ bị té . Ảnh nằm dưới đất ngay đúng ngõ mà không ai hay Hạ thấp giọng xuống Đào thì thào:

- Vườn thì vắng, lại nhằm giờ thiêng, nhiều....ong đi qua bà đi lại . Ngươi khuất mặt khuất mày nhập vào mới hoá điên ấy chớ Lưu Ly rợn mình vì lời kể nhuộm màu....ma quái của Đào . Cô trấn tĩnh lại và nạt:

- Nhảm nhí ! Anh ta điên vì chứng thương sọ não thì có Đào cãi:

- KHogn phải đâu ! Anh Tuong điên kỳ lắm . Lúc tỉnh vẫn đi học bình thường, khi tới cơn thì nhu hồi tối chị nghe đó . Nguoi ta nói lúc ấy mắt thẳng chả trắng dã, lưỡi le dài, bị đánh bằng đuôi cá đuối cũng chẳng biết đau Lưu Ly cười cười:

- Chị không tin, mà ai kể với em vậy ? Đào đáp gọn lỏn:

- Di Tam !

Chính mắt di thấy hả ? Mấy nguoi ben nhà bà Hà kể . Họ còn nói mỗi lần....len cơn . Anh Tuong mạnh ghê ghớm . Bốn năm nguoi om cũng không đươc . Anh ta xé quần áo, leo tót len ngọn cây hồi đó bị té ngồi đong đũa như khi . Dân ở đây đồn ầm len, gia đình ở bên sợ mang tiếng nen đưa anh len chùa tuốt đầu ben Châu Đốc Long Xuyên gì đó . Anh ta mới về chừng vài ba tháng, nhưng đâu có hết điên Vậy hẳn ta điên bao lâu rồi Chắc cũng mười mấy năm Lưu Ly tủm tỉm:

- Em biết về gã điên này cũng nhiều lắm chứ !

Đào gượng cười:

- Nhờ em nghe kể lại thoi Ly cau mày:

- Em đã từng nghe kể về lão điên ben ấy sao giấu chị chứ ? Đào bói rói cố nhỏ cho đươc cái gốc cổ bị đứt ngay . Lâu lắm cô bé mới len tiếng:

- Cuối vườn nhà mình có một cái miếu nơi gốc xoài . Đó là nơi cậu Út Tuong bị té rồi điên . Ai cũng nói chỗ ấy linh lắm Lưu Ly trợn tròn mắt :

- Hóa ra hẳn té bên vườn nhà mình . Trời ơi ! Rồi cái miếu đó thoi ai vay ? Đào hạ thấp giọng đến mức Lưu Ly nín thở mở nghe đươc:

- Trước khi Tuong khùng té, tren cây xoài đã có nguoi thắt cổ chết Lưu Ly ngẹt thở, rung giọng cô hỏi:

- Ai vậy ? Đào không trả lời mà thì thầm tiếp:

- Sau đó mấy năm lại thêm một nguoi nữa . Cả hai đều là đàn bà . Miếu đó để thờ họ Lưu Ly nhìn Đào trân trối:

- Họ là ai ? Tại sao lại cứ vào vườn của mình tự tử ? Đào luống cuống để tay len môi nhu bảo Ly đừng hỏi thêm, cô bé van ví:

- Em không biết gì hết nữa ! Chị không đươc nói em đã kể chuyện này . Di Tam mà biết thì em chết Lưu Ly thần thờ:

- Đã nhu vay sao không rào quách lại cho rồi ! Ông nội cũng kỳ thật !

Kéo tay Đào Ly nói nhu ra lệnh:

- Đi với chị tới cái miếu ấy xem sao ? Đào giật thót cả nguoi:

- Cho vàng em cũng không dám, em ớn lắm Nhung ai lập cái miếu ấy vay ? Đào buột miệng:

- Ba chị Lưu Ly há hốc mồm:

- cái gì ? Đào xua tay rối rít:

- Em nói bậy ! Trời ơi ! đừng có hỏi nữa . Em không biết gì mà, chị làm em....liệu bây giờ dứt lời cô bé hấp tấp bước đi, Ly vội vàng chạy theo, đầu óc hoang mang vì lời nói bất ngờ của Đào vừa nói . Cô còn nhiều chuyện hỏi quá, nhưng chắc con bé sẽ bảo "không biết" . Thoi thì để hôm khác điều tra tiếp vay !

Vào đến phòng khách, Lưu Ly hết hồn khi thấy ba mình ngồi trễm trệ trên chiếc salon Ông Trịnh gần giọng:

- Hừ ! Giỏi lắm !

Lưu Ly cố cười giả lả:

- Ba xuống lau chưa ? Lâu hay mau đâu quan trọng . Tại sao con đi mà không cho ba mẹ biết, để mọi người lo lắng suốt cả đêm . Tính con giống tính bà ấy . Động một chút là giận lẫy, là làm đủ chuyện để đã nư, bất chấp hậu quả thế nào . Con nghĩ rằng bỏ nhà nư vay là mẹ con chịu thua hay sao ? Lưu Ly ngồi xuống salon nhỏ nhẹ:

- Con không hề nghĩ nư ba nói . Con về đây vì chịu hết nỗi cảnh tù túng ngột ngạt ở nhà . Con muốn làm một chuyến du lịch xa đây lý thú, nhưng mẹ không cho thì con về quê với nôi . Ở đây cũng há p dẫn lắm ! Cần gì phải ra nước ngoài chi cho tốn tiền Giọng ông Trịnh dịu lại:

- Lại ganh tỵ rồi ! Thành Đoàn là đàn ông, nó cần đi đó đi đây để mở mang kiến thức học hỏi kinh nghiệm làm ăn . Đi du lịch với nó đồng nghĩa với việc...." đi một ngày đàng học một sàng khôn" chứ đâu chỉ đơn thuần là đi chơi . Bởi vậy dù tốn kém ba mẹ cũng phải cho anh con đi....

Lưu Ly ngắt lời ông:

- Nhưng theo con, ảnh đi thế là quá nhiều . Hai năm đi bốn nước:

- Thái Lan, Singapore, Trung Quốc, Hồng Kông . Ba đã kiểm tra xem ảnh đã học được những gì chưa ? Ông Trịnh nổi nóng:

- Đừng có hoạch hoạc với ba . Con còn nhỏ, học không lo, lo bắt bẻ người lớn . So với anh Hai, con có bằng nó đâu mà đòi hỏi phải được nư nó ? Lưu Ly làm thinh và bắt đầu sụt sùi đổ lệ Ông Trịnh chép miệng:

- Chỉ tài khóc là hay . Con tỵ lắm mới ganh tỵ với anh mình Lưu Ly vẫn còn ảm ức:

- Đâu phải con ganh tỵ, nhưng ai không tủi thân khi lần nào ảnh đi mẹ cũng đòi thợ luôn cho chị Thủy Tiên, trong khi chị chưa phải là vợ anh Hai . Còn con, mẹ không bao giờ nhắc đến, dù một lời giải thích " tại sao con bị....ở nhà Ông Trịnh đốt một điếu thuốc, mắt hướng về chiếc độc bình men xanh to cao đặt trên kệ Ở góc phòng . Chẳng hiểu ông suy nghĩ gì mà rít thuốc liên tục Ly chợt nghe ông thở dài rồi giọng ông trầm trầm vang lên:

- Lẽ ra mẹ không nên đối xử với con nư với đứa trẻ lên mười, tron gkhi con đã hai mươi rồi . Có nhiều lúc mẹ tỏ ra thiên vị anh Hai . Nhưng mẹ cũng thương con, suốt đêm qua bà ấy khóc đến mức ba đỡ không được, nên sáng sớm phải xuống đây ngay Lưu Ly cay đắng:

- Thương con sao mẹ không đi tìm mà là ba, trong khi công việc của ba chất cao nư núi Con thừa biết mẹ không về đây mà !

Lưu Ly nhếch môi cười:

- Phải chi con là trai nư anh Hai thì tốt biết mấy !

Ông Trịnh nhíu mày:

- Sao con nói vay ? Con không biết, nhưng từ nhỏ con đã nghĩ thế rồi . Có lần mẹ nói vì con là gái nên bà nôi ghét mẹ . Đúng không ba ? Ông Trịnh chưa kịp trả lời, Ly đã hỏi tiếp :

- Và mẹ đã lấy ten bà noi đặt cho con để trả đũa . Sao lúc đó ba không ngăn mẹ ? Ông Trinh cúi đầu đưa tay chống trán giọng ấp úng:

- Khi làm khai sanh mẹ đã khai ten con như thế, ba không sửa lại được . Chính điều này làm bà noi giận mẹ đến lúc chết . Đến khi noi chết rồi....

Mẹ cũng không ve chịu tang

- Lưu Ly nói tiếp lời ba mình . Cô chợt nhận ra cả mẹ và bà noi đều rất cố chấp . Nhưng tại sao ? Mẹ từng nói bên họ noi khinh mẹ nghèo, nên khogn đồng ý cho ba lấy mẹ . sự thật có đúng thế không ? Cô ngập ngừng hỏi:

- Tại sao mẹ lại hận bà noi dữ vậy ? Ông Trinh ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói:

- Ba là con một, bao nhiêu tình thương noi đều dồn vào ba hết . Nhưng ba lại cưới mẹ, người bà noi không đồng ý, rồi lại bỏ đất đai xứ sở mẹ cha để sống với vợ . Bà noi giận ba và rất hận mẹ con . Bà cho rằng vì mẹ con, ba đã trở nên bất hiếu....

Thở dài một cái, ông ngậm ngùi nói tiếp:

- Và cả bất nghĩa nữa . Nhưng đó là chuyện của người lớn, con chả có tội tình gì, đừng nhắc làm chi nữa chuyện ngày xưa Lưu Ly nhớ:

- Nhưng về đây dì Tam ghét con ra mặt, dì toàn kêu con là :

- " Mấy người" vì sợ phạm úy, đã vay dì còn cấm con đi ra vườn vì sợ thằng khùng nào bên nhà hàng xóm Đường như đã biết những điều Ly vừa nói, Ông Trinh thần nhiên nói:

- Bởi vay con ở cho hết hôm nay, ngày mai về với ba, chỗ này khogn hợp với con đâu Lưu Ly lắc đầu:

- Con chưa muốn về Không được! Ở đây chả ai trông chừng con . Sông nước mênh mông, ba mẹ làm sao yên tâm vì tính ngang ngược của con Ba làm như con mới lên 5 không bằng . Nhất định con sẽ ở với noi đến hết hè Ông Trinh sẵn giọng:

- Làm gì có chuyện đó . Đừng trở chứng bướng nữa . Ba mệt lắm rồi Lưu Ly uất nhe:

- Ba mẹ lúc nào cũng xử ép con . Đi đó đi đây như anh Đoàn là điều con không dám mơ tới, bay giờ về quê ở với noi cho khuây khỏa cũng không được . Con thấy mình chả khác búp bê đặt trong tủ kính là mấy Tại ba lo cho con thôi . Con gái ở không có ba mẹ bất tiện lắm !

Lưu Ly buột miệng:

- Phải ba sợ chuyện nhà noi và nhà bà Ha mâu thuẫn sẽ ảnh hưởng tới con không ? Ông Trinh sửng sốt:

- Ai nói với con vậy ? Lưu Ly ngập ngừng:

- Con tự tìm hiểu Thế con đã hiểu gì rồi ? Lưu Ly lắc đầu, cô nhìn ba mình chăm chú . Hình như tâm trí ông đang căng thẳng thì phải Ông Trinh trầm ngâm:

- Ở đâu lại không có....ng chạm mâu thuẫn . Nhà vườn với nhau cũng thế . Thông thường dư luận thích xì xào chuyện thiên hạ . Hơi đâu con nghe người ta nói bậy Lưu Ly cười thật tươi:

- Nếu vay ba sẽ cho con ở lại chứ ? Ở....ừ....còn tùy ông nội....

Con sẽ thuyết phục ông nội . Nhất định là được Cô thấy ba mình lắc đầu rồi phẩy tay . Đây là thói quen của ông mỗi khi không thích bị làm phiền và mỗi khi ông chấp nhận yêu sách của cô....

Lần này không hiểu ba phẩy tay trong trường hợp nào . Nhưng dù với trường hợp nào, Ly cũng nên biến ngay để còn suy nghĩ cách thuyết phục ông nội KHong hiểu sao Lưu Ly tha thiết muốn ở lại đây . Nơi mang tiếng là quê cha đất tổ nhưng xa lạ chưa có chút kỷ niệm nào đối với cô

- Một con bé sinh ra và lớn lên ở thành phố.

Chương 2

Đào vừa giảm ga máy Kôle, vừa chỉ Lưu Ly thấy chỗ con sông tẻ làm hai nhánh:

- Bắt đầu vào nhánh song chẻ này là đất của nhà bà Hà Lưu Ly hỏi ngay:

- Vậy cay xoài và cái miếu nằm chỗ nào ? Khuất sau hàng bần, dưới ghe làm sao thấy được mình đi dọc sông xem đất của họ dài tới đâu cho biết Đào cười:

- Nếu tính luôn miếng đất bên cồn, đất của họ cũng ngang ngửa với đất nhà mình . Nhưng bà Hà nhờ một người bạn của chồng coi sóc quản lý, nên vườn bên đó thu nhiều hoa lợi hơn Ai nói với em vậy ? Ông CHín chứ ai . Nhiều lúc thấy ông chín tội lắm ! già rồi nhưng không được nghỉ ngơi, suốt ngày vòng vòng hết ruộng nhãn này tới công xoài nọ, ông hò hét đôn đốc tụi làm vườn, nhugn vẫn bị .qua mặt . Ông Chín cho em học trung cấp Nông Nghiệp để sau này coi vườn cho ông đó Em thích ngành này không ? Cũng thích, nhưng cực lắm chị ơi ! Sống ở thành phố, lau lau về chơi như chị mới sướng . Bao giờ làm chủ cũng hơn làm công Lưu Ly gượng cười vì câu nói vô tình của Đào . Hôm qua cô nghe ba và ông nội bàn chuyện đất đai, hình như ông nội tính làm di chúc, nhưng vì còn một phần tranh chấp chưa xong, nên chưa làm được . Có phải đó là mảnh đất gần cái miếu không ? Lưu Ly chưa dám hỏi . Cô sợ tò mò quá sẽ bị noi đuổi về . Trong khi cô năn nỉ muốn gầy lười mới được ở lại một tuần Nhìn những cay nhãn thấp lè tè say oằn trái, Lưu Ly thích quá . Đúng là châu thổ phù sa có khác ! Suốt buổi sáng qua cồn, Lưu Ly mới khám phá được sông giữa thiên nhiên trong lành quá hạnh phúc ! Với cô cái gì cũng lạ . Từ con cá thòi lòi bung mình lóc chóc ở mé mương, tới con rắn mối vàng nâu bóng lưỡng đều đánh để chiêm ngưỡng . Cô đúng là quê trước những hiểu biết của Đào . Con bé điều khiển máy đui tôm mới điệu nghệ làm sao ! Nhất định cô phải học bơi, học chèo, học chống xong mới về Sài Gòn Lưu Ly dụ dỗ:

- Dạy chị chạy máy đui tôm với Đào gần ngay:

- Chị chưa biết bẻ lái mà Ăn thua gì, cứ cập bờ sông, mình tập cho quen. KHúc này ít ghe qua lại, chạy chậm chậm đâu có sao Đào phì cười:

- Chị nói y như người nhiều kinh nghiệm sông nước không bằng L tùm tùm cười pha trò:

- Người nhiều kinh nghiệm này xứng đáng làm đệ tử em chưa ? Đào giả bộ đáp lễ:

- Không dám!

Rồi con bé nhường chỗ cho Lưu Ly ngồi . Nó hào hứng cách sử dụng chân vịt, cách bẻ lái....

Lưu Ly thích thú điều khiển chiếc ghe dọc theo sông . Chạy được một đoạn sát bờ, cô nổi hứng cho ghe ra gần giữa dòng Đào kêu lên:

- Đừng ra xa hơn nữa . Ngoài đó nước chảy xiết lắm, mình lại đang ngược dòng Lưu Ly bướng bình tăng ga:

- Con bé này vậy mà nhất gan ! Ngược dòng thì sao chứ !